

ENNI PELLIKKA

töistä Enocellin Uimaharjun laboratoriosta, hän lähtee lumikengillä koirien kanssa metsään.

Lumikenkäily sai alkunsa juuri koirista, sillä lumikengillä Pellikka pääsee umpimetsään, jossa koirat voivat juoksennella vapaana. Se on metsästyskoirille tärkeää harjoitusta.

Lenkillä saattaa vierähtää pitkä tovi, sillä Pellikka pysähtyy tuon tuosta kuvaamaan koiria ja luontoa.

– Rakastan auringonlaskuja, oikein metsästäni niitä.

Päällimmäiseksi Pellikan huolenaiheista nousee korona. Korona oli jopa sotkea Pellikan ja hänen puolisonsa häät.

– Ehdimme seurustella 13 vuotta ja kun vihdoinkin päätimme häistä, osuivat ne koronavuoteen. Onneksi viime elokuussa tilanne oli rauhallinen, ja saimme pidettyä juhlat suunnitellusti. Kaikki meni lopulta hyvin.

Pellikka miettii, että ihan alussa sitä ei edes tajunnut, miten isosta asiasta koronassa on kyse. Eniten häntä huolestuttaa oma tai jonkun läheisen sairastuminen.

– Esisijaisestihan sitä ajattelee itseään. Murehdin vähemmän koronapandemian yhteiskunnallisia vaikutuksia. Töissäkin meillä on jatkunut tuotanto ennallaan.

Vaikka rokote onkin saatu Suomeen, Pellikka ei vielä uskalla hurrata, sillä virusmuunnokset mietittyvät.

– En jaksa vielä luottaa siihen, että tilanne helpottaisi nopeasti.

Kun Enni Pellikka kävelee lumikengillä, koirat juoksevat vapaana. Reijo Hättinen löytää pyöräillessään vastauksen moneen pulmaan. Mökki Saimaan rannalla on Pekka Simolan latauspaikka.

Viime aikoina Pellikka on surrut paljon vanhimman koiransa, kymmenvuotiaan Ilona-beaglen kuolemaa. Koira piti lopettaa viime vuoden loppupuolella. Kohta perheeseen on kuitenkin tulossa uusi beagle, ja näin cockerspanieli Pihla saa taas kaverin.

Pellikka purkaa murheitaan puhumalla läheisten ja ystävien kanssa. Apua tuo myös luonto.

– Murheet eivät häviä metsässä, mutta ne pienevät. Ikävät ajatuskierteet hellittävät. Ajattelusta tulee jotenkin positiivisempaa ja kirkkaampaa. Olo ei ole enää niin raskas, ja mielentila on virkeämpi.

KUULAANSININEN pakkastaivas kaartuu valkean Saimaan yllä. Lumikiteet kimmeltävät. Hiljaisuuden rikkoo vain tuulen humina.

Pekka Simola potkii lunta pois jäältä ja alkaa kairata. Reikä syntyy helposti 20 senttiä paksuun teräsjäähän. Simola istahtaa pilkkirepun päälle, laskee pilkin pohjaan ja kelaa siimaa hieman ylöspäin. Sitten hän vain on.

Simola tyrnäyttää ajatuksen, että oleminen olisi tylsää.

– Saalis ei ole tärkeintä vaan se, että pääsee luontoon. Pilkkieissä ei tarvitse miettiä mitään, vaan voi vain nauttia omasta rauhasta. Ja pääsehän tässä kuntoilemaankin. Helposti tulee käveltyä viisi, kuusi kilometriä.

Puolitoista vuotta sitten Simola osti vaimonsa kanssa pienen mökin Saimaan rannalta. Mökille on vain 12 kilometriä heidän

Työssäjaksaminen huolettaa Pekka Simolaa. Luonnon rauha lisää hänen hyvinvointiaan.

»IKÄVÄT AJATUSKIERTEET HELLITTÄVÄT. OLO EI OLE ENÄÄ NIIN RASKAS, JA MIELENTILA ON VIRKEÄMPI.»

kotoaan Joutsenosta. Tähän ehtii lataamaan akkuja ja nauttimaan luonnon rauhasta vaikka työvuorojen välillä. Tänäpäkin hän sytytti tulet takkaan, keitti kahvit ja lähti sitten jäälle.

Pilkkiminen, kalastus ja hirvenmetsästys ovat Simolalle keinoja pitää yllä hyvinvointiaan. Luonto huuhtoo huolet ja murheet pois.

55-VUOTIAS Simola on ollut paperitehtaalla töissä liki 40 vuotta. Viimeiset 33 vuotta hän on työskennellyt UPM:n Kaukaan tehtaalla.

Työssäjaksaminen huolettaa Simolaa työ- ja ikävuosien karttuessa, mutta myös siksi, että työhyvinvointi jää työpaikalla usein vain juhlapuheisiin. Käytännössä toimitaan toisin. Eikä paikallinen sopiminen edistä hänen mukaansa asiaa yhtään.

– Yksi hyvä esimerkki on se, että meille tuli rajoituksia siihen, milloin palvelusvuosivapaita voi pitää. Nämä ovat tehdaskohaisia, sillä tiedän, että vaikkapa UPM:n Rauman tehtaalla ei ole tällaisia rajoituksia.

Simolaa kismittää myös se, miten kikyä tehtaalla toteutettiin. Tehtaanjohto veti alussa tosi tiukkaa linjaa, mutta antoi kyllä myöhemmin vähän periksi.

– Ja 12-tuntisesta työvuorokierrosta ei haluta edes keskustella – saati, että sitä kokeiltaisiin.

Lyhyen kierron Simola on kokenut hyvin raskaaksi, sillä vapaita kertyy vähän. Aiemmin, kun tehtaalla tehtiin pitkää kiertoa, Simola kävi kahdesti vuodessa Lapissa kalastusreissuilla rentoutumassa. Nyt sellaiseen ei ole enää mahdollisuuksia.

Viime vuonna Paperiliitto kysyi jäsenistöltään yhteiskuntaan tai työelämään liittyvistä huolenaiheista. Nuorten syrjäytyminen sekä työttömyys nousivat huolenaiheista kärkeen.

Oma työtilanne ei Simolaa huoleta.

– Kun Kaukaalla vuonna 2015 suljettiin paperikone kakkonen, tuli mietittyä, että kuinkahan tässä käy. Nykyään en sellaisia murehdi. Ajattelen vain, että jos tämä loppuu, niin voi voi.

Nuorten työtilanne Simolaa kuitenkin pohdituttaa.

– Se näkyy meilläkin. Aika vähän otetaan nuoria enää töihin. Simolalla on 10-vuotias tytär. Hänen pärjäämisestään Simola ei ole huolissaan.

– Hän on hurjan sosiaalinen ja innokas kokeilemaan monenlaisia harrastuksia. Tuli luvattua työlle koirakin, kun hän täyttää 12 vuotta. Siitä voisi kouluttaa metsäkoiran, sillä tyttö käy mielellään kanssani hirvimetsällä. •